

Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2011 — N.S. (sag C-411/10) mod Secretary of State for the Home Department og M.E. (sag C-493/10), A.S.M., M.T., K.P. og E.H. mod Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), High Court of Ireland — Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland)

(Forenede sager C-411/10 og C-493/10) ⁽¹⁾

(EU-ret — principper — grundlæggende rettigheder — gennemførelse af EU-retten — forbud mod umenneskelig eller nedværdigende behandling — fælles europæisk asylsystem — forordning (EF) nr. 343/2003 — begrebet »sikre lande« — overførsel af en asylansøger til den ansvarlige medlemsstat — forpligtelse — afkræftelig formodning for, at denne medlemsstat overholder de grundlæggende rettigheder)

(2012/C 49/13)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), High Court of Ireland

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: N.S. (sag C-411/10), M.E., A.S.M., M.T., K.P. og E.H. (sag C-493/10)

Sagsøgte: Secretary of State for the Home Department (sag C-411/10), Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform (sag C-493/10)

Procesdeltagere: International Ltd and the AIRE Centre (Advice on Individual Rights in Europe) (UK) (sag C-411/10), United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) (UK) (sag C-411/10), Equality and Human Rights Commission (EHRC) (sag C-411/10), Amnesty International Ltd and the AIRE Centre (Advice on Individual Rights in Europe) (IRL) (sag C-493/10) og United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) (IRL) (sag C-493/10)

Sagens genstand

(Sag C-411/10)

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Det Forenede Kongerige) — fortolkning af artikel 3, stk. 1 og 2, samt bestemmelserne i kapitel III i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT L 50, s. 1) — fortolkning af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere som fastsat ved bestemmelserne i Rådets direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af

asylansøgere i medlemsstaterne (EUT L 31, s. 18), Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 304, s. 12) og Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne (EUT L 32, s. 13) — procedure til fastlæggelse af den medlemsstat, der er ansvarlig for at behandle en asylansøgning indgivet af en afghansk statsborger — risiko for tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder, hvis der sker overførsel til den tidligere ansvarlige medlemsstat — arten og rækkevidden af den beskyttelse, der tildeles en asylansøger ved bestemmelserne i charteret om grundlæggende rettigheder og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder

(Sag C-493/10)

Præjudiciel — High Court of Ireland — fortolkning af artikel 3, stk. 2, og artikel 18 i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne — procedure med henblik på fastlæggelsen af den medlemsstat, der er ansvarlig for at vurdere asylansøgninger fra tredjelandstatsborgere (Afghanistan, Iran og Algeriet) — pligten til for en medlemsstat at påtage sig ansvaret for vurderingen af en asylansøgning på grundlag af artikel 3, stk. 2, i forordning (EF) nr. 343/2003, hvis der er risiko for, at den medlemsstat, der er ansvarlig for ansøgningen på grundlag af kriterierne fastsat i nævnte forordning, tilsidesætter ansøgerens grundlæggende rettigheder og/eller undlader at anvende de minimumsregler, der er fastsat i direktiv 2003/9/EF, 2004/83/EF og 2005/85/EF

Konklusion

- 1) En afgørelse truffet af en medlemsstat på grundlag af artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, om at behandle eller ikke behandle en asylansøgning, som den ikke er ansvarlig for efter kriterierne i denne forordnings kapitel III, gennemfører EU-retten for så vidt angår artikel 6 TEU og/eller artikel 51 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- 2) EU-retten er til hinder for, at der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 343/2003 er den ansvarlige stat, overholder Den Europæiske Unions grundlæggende rettigheder.

Artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til

»den ansvarlige medlemsstat« som omhandlet i forordning nr. 343/2003, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i denne bestemmelses forstand.

Med forbehold af den i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 omhandlede mulighed for selv at behandle ansøgningen, indebærer den omstændighed, at det er umuligt at overføre en ansøger til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, når denne stat er identificeret som den ansvarlige medlemsstat efter kriterierne i denne forordnings kapitel III, at den medlemsstat, som skulle have gennemført denne overførsel, skal gennemgå kriterierne i nævnte kapitel med henblik på at efterprøve, om et af de efterfølgende kriterier gør det muligt at identificere en anden medlemsstat som ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Den medlemsstat, i hvilken asylansøgeren befinder sig, skal imidlertid drage omsorg for, at der ikke sker en forværring af en situation, hvor denne ansøgers grundlæggende rettigheder tilsidesættes, ved at proceduren med henblik på at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er urimeligt langvarig. Om fornødent påhviler det denne stat selv at behandle ansøgningen i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 343/2003.

- 3) Artikel 1, 18 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fører ikke til et andet svar.
- 4) For så vidt som de foregående spørgsmål er opstået i relation til Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands forpligtelser, skal svarene på det andet til sjette spørgsmål i sag C-411/10 ikke modificeres for at tage hensyn til protokol (nr. 30) om anvendelsen af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder i Republikken Polen og i Det Forenede Kongerige.

⁽¹⁾ EUT C 274 af 9.10.2010.
EUT C 13 af 15.1.2011.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2011 — Tomasz Ziolkowski (sag C-424/10), Barbara Szeja, Maria-Magdalena Szeja og Marlon Szeja (sag C-425/10) mod Land Berlin (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Tyskland)

(Forenede sager C-424/10 og C-425/10) ⁽¹⁾

(Fri bevægelighed for personer — direktiv 2004/38/EF — ret til tidsbegrænset ophold — artikel 16 — lovligt ophold — ophold i henhold til national ret — ophold tilbagelagt før den omhandlede borgers oprindelseslands tiltrædelse af Unionen)

(2012/C 49/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Tomasz Ziolkowski (sag C-424/10), Barbara Szeja, Maria-Magdalena Szeja og Marlon Szeja (sag C-425/10)

Sagsøgt: Land Berlin

Procesdeltager: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundesverwaltungsgericht — fortolkning af artikel 16, stk. 1, første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EUT L 158, s. 77) — unionsborger, der i overensstemmelse med værtsmedlemsstatens ret har haft lovligt ophold i denne medlemsstat i mere end fem år, men som i denne periode aldrig har opfyldt kravene i artikel 7 i direktiv 2004/38/EF — begrebet »lovligt ophold« — ophold, der kun har varet i fem år, hvis man medregner perioder, der er tilbagelagt før tidspunktet for den pågældendes oprindelsesmedlemsstats tiltrædelse af Den Europæiske Union — fastsættelse af den varighed af opholdet, der er nødvendig for at erhverve ret til permanent ophold

Konklusion

- 1) Artikel 16, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF skal fortolkes således, at en unionsborger, der alene i henhold til national ret har haft ophold i mere end fem år i værtsmedlemsstaten, ikke skal anses for at have erhvervet ret til tidsbegrænset ophold i overensstemmelse med denne bestemmelse, når han under dette ophold ikke opfyldte betingelserne i samme direktivs artikel 7, stk. 1.
- 2) Opholdsperioder, som en tredjelandstatsborger har tilbagelagt i en medlemsstat før dette tredjelandts tiltrædelse af Unionen, skal — hvis der ikke findes særlige bestemmelser i tiltrædelsesakten — tages i betragtning med henblik på erhvervelse af ret til tidsbegrænset ophold i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 2004/38, forudsat at de er tilbagelagt i overensstemmelse med de i direktivets artikel 7, stk. 1, nævnte betingelser.

⁽¹⁾ EUT C 301 af 6.11.2010.